

Nr 148

Av fröken **Wallerius m. fl.**, angående viss ändring i lagen om ersättning till polisman.

Den 22 november 1956 skadades kriminalassistent Folke Lind under tjänsteutövning av ett pistolskott så allvarligt att framtida men uppstod därav. Den 27 maj 1957 dömdes gärningsmannen av Stockholms rådhusrätts tionde avdelning att till Lind utgiva skadestånd för sveda och värk m. m. å tillhopa 9 269: 10 kronor.

Gärningsmannen är medellös, och någon möjlighet för Lind att utfå skadeståndsbelopp synes ej föreligga. Ej heller finns möjlighet att av allmänna medel ersätta ett sådant skadeståndsanspråk. En framställning till kungl. inrikesdepartementet från Svenska polisförbundet om ersättning åt Lind av allmänna medel har därför lämnats utan åtgärd. Däremot har Lind med hänsyn till de särskilda omständigheter som förelegat tilldelats en gratifikation på 5 000 kronor.

Det inträffade aktualiserar frågan om det allmännas ansvar för att polisman, som tilldömts skadestånd till följd av kroppsskada ådragen under tjänsteutövning, verkligen kommer i åtnjutande därav.

Polismannen är skyldig att ingripa till beivrande av brott, till ordningens upprätthållande och allmänhetens skydd. Sådan skyldighet åligger honom även då han är tjänstefri. Vid fullgörandet av detta samhällets uppdrag utsättes han för stora risker att skadas med men för hela livet, exempelvis av sådant slag att det medför olämplighet för viss tjänst som han upprätthållit eller kunnat påräkna i framtiden.

När i sådant fall skadestånd till följd av kroppsskada utdömes av domstol och gärningsmannen befinner sig medellös, torde det få anses rimligt, att det allmänna, stat eller kommun, ansvarar för att den skadade får den ersättning som tilldömts honom. Detta kan ske genom att huvudmannen övertar skadeståndsfordran och till den skadade utbetalar beloppet samt i mån av möjlighet återkräver det av den skyldige.

Samhället har redan i viss utsträckning accepterat en sådan princip i lagen om ersättning till polisman av den 6 juni 1925. Det är anmärkningsvärt, att denna lagstiftning endast avser skada å kläder. Ojämförligt viktigare måste det dock vara, att ersättningsförhållandena beträffande kroppsskada regleras tillfredsställande. Detta har pregnantlyt illustrerats av det ovan berörda fallet.

Med stöd av vad ovan anförts hemställas,

a) att riksdagen måtte besluta, att sådan ändring vidtages i lagen av den 6 juni 1925, att ersättningsrätten får omfatta sådana skador som beröres i motionen,

b) att vederbörande utskott måtte utarbeta härför erforderlig författningstext.

Stockholm den 24 januari 1958

Stina Wallerius

Nils G. Fröding

Gunnar Heckscher